

РЕШЕНИЕ

№ 5270

гр. София, 29.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 22.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **10154** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

15

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 118, ал. 2 от КСО.

Образувано е по жалба от Р. Й. Т. срещу решение № РО-644/28.09.2012 г. на директора на С.. С посоченото решение е оставена без уважение като неоснователна подадената от Р. Й. Т. жалба вх. № ЖП-121 от 13.02.2012 г. срещу разпореждане № [ЕГН] от 02.12.2011 г. на ръководител „ПО” в С..

В жалбата се поддържа, че актът е постановен в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Искане за отмяната на решението. Претендират се разноски.

Ответникът – директорът на С. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

От събраните по делото доказателства се установява, че Р. Й. Т. е подала заявление за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст на 30.12.2010 г. С разпореждане № [ЕГН]/01.04.2011 г. на лицето е била отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст от 20.11.2010 г. пожизнено по § 4, ал. 1 от Преходните и заключителни

разпоредби на КСО при определен осигурителен доход в размер на 81153, 87 лв. Посоченото разпореждане е било обжалвано от Р. Й. Т., като в жалбата си същата е посочила, че по представените от нея документи за осигурителен стаж brutното ѝ трудово възнаграждение за периода от 01.01.1997 г. до 08.02.2011 г. е в размер на 85556, 70 лв., а не както неправилно е посочено в разпореждането в размер на 81153, 87 лв. С определение № 436/16.08.2011 г. главният директор на С. е спрял производството по жалбата на лицето срещу разпореждането от 01.04.2011 г. до приключването на административното производство по жалба № 94Р-375-1/25.11.2010 г. В мотивите на определението си административният орган е приел, че претенциите на лицето се отнасят до размера на отпусната пенсия, който се определя по реда на чл. 70, ал. 1-6 от КСО.

Съгласно мотивите на административния орган посочената норма императивно изисква при определяне на размера на пенсията да се зачете и общият осигурителен доход на лицето след 1 януари 1997 г. до датата на пенсиониране – 20.11.2010 г., който период включва и периода от 24.10.2002 г. до 03.05.2004 г., за който период жалбоподателката по силата на постановено съдебно решение на Софийския градски съд следва да бъде осигурена от [фирма] за призната по съдебен ред длъжност строителен инженер, като е приел, че при проверката на зачетеното с обжалваното разпореждане brutно трудово възнаграждение следва да се отчете и доходът от този период, а удостоверяването на този доход е предмет на подадена от лице жалба № 94Р-375-1/25.11.2010 г. за съдействие за издаването на удостоверения за осигурителен доход и осигурителен стаж от осигурителя [фирма]. Предвид тези мотиви директорът на С. е приел, че издаването на поисканото от жалбоподателката удостоверение за осигурителен доход за посочения период се явява абсолютна процесуална предпоставка за произнасянето на органа по чл. 117 от КСО по подадената жалба срещу разпореждането от 01.04.2011 г., поради което е спрял производството по произнасянето по жалбата на Р. Й. Т. срещу посоченото разпореждане от 01.04.2011 г. Това определение от 16.08.2011 г. е било обжалвано от Р. Й. Т. пред Административен съд София град, който с определение № 5617/17.10.2011 г. го е отменил и е върнал преписката на главния директор на С. за продължаване на административно производствените действия по разглеждане на жалба вх. № 01005126/04.07.2011 г. на Р. Й. Т. срещу разпореждане № [ЕГН] от 01.04.2011 г. В мотивите на отменителното определение съдът е посочил, че не споделя извода на административния орган, че наличието на удостоверение за удостоверителен доход за процесния период се явява абсолютна процесуална предпоставка за произнасянето на органа по чл. 117 от КСО. Съдът е приел, че съгласно чл. 40, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски се установява с осигурителна книжка, с документ по утвърден образец и с данни по ч. 5, ал. 4 от КСО, като в посочената разпоредба не е поставено изискване, че осигурителният доход следва задължително и единствено да се установи с удостоверение, издадено от осигурителя. От събраните по делото доказателства се установява, че в изпълнение на посоченото определение на Административния съд С. град е издадено решение № 565/21.11.2011 г. на главния директор на С., с което административният орган се е произнесъл по същество по повод подадената от лицето жалба срещу разпореждането от 01.04.2011 г. С посоченото решение директорът на С. е отменил разпореждане № [ЕГН]/01.04.2011 г. на ръководителя на ПО като неправилно и е върнал пенсионна

преписка № [ЕГН] на Р. Й. Т. на ръководителя «Пенсионно осигуряване» за ново произнасяне съобразно изложените в решението мотиви. В мотивите на решението си решаващият административен орган е констатирал наличието на постъпил констатиен протокол за извършена проверка по разходите на ДОО за работодателя [фирма] със становище, че от наличните данни следва да се приеме, че за периода от 24.10.2002 г. до 03.05.2004 г. работодателят [фирма] е следвало да осигурява жалбоподателката за длъжността строителен инженер като съгласно чл. 6, ал. 2, т. 3 от КСО и чл. 8, т. 1 от ЗБДОО и приложение към чл. 8, т. 1 от ЗБДОО минималният осигурителен доход за длъжността строителен инженер за 2003 г. и 2004 г. е съответно 270 лв. и 290 лв. В мотивите на решението си административният орган е определил подадената жалба срещу разпореждането от 01.04.2011 г. като частично основателна, като в тази връзка е приел, че обжалваното разпореждане от 01.04.2011 г. следва да се поправи в часта на определения осигурителен доход за периода от 01.01.1997 г. до 08.02.2010 г., като се зачете осигурителен доход за времето от 01.01.2003 г. до 03.05.2004 г. Съгласно посочените в констативния протокол обстоятелства (видно от констативния протокол за извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма] за периода от 24.10.2002 г. до 03.05.2004 г. жалбоподателката е следвало да бъде осигурявана от осигурителя [фирма] за признатата ѝ по съдебен ред длъжност строителен инженер, за която минималният осигурителен доход за 2003 г. е 270 лв., а за 2004 г. 290 лв.. В тази връзка административният орган е приел, че посочената от жалбоподателката сума от 4 761, 70 лв., изчислена от лицето по силата на съдебно решение, с което ѝ е призната длъжност с минимален праг на осигуряване, по-голям от размера, на който жалбоподателката е била осигурявана, не е удостоверен по надлежния ред при представяне на документите за пенсиониране. Административният орган след анализ на чл. 40, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж е приел, че изчерпателното изброяване на документите, с които може да бъде удостоверен осигурителен доход изключва възможността за зачитането му по силата на съдебно решение, както и по сметки за изплатени суми, каквито ксерокопия е представила жалбоподателката.

Административният орган е посочил, че в мотивите на определение № 5617/17.10.2011 г. на Административен съд София град е посочено, че при отпускане на пенсията осигурителният доход за процесния период е следвало да бъде установен и по осигурителната книжка, която лицето е представило на пенсионния орган и чрез данните по чл. 5, ал. 4 от КСО. Посочил е, че в осигурителна книжка № [ЕГН] от 17.10.2006 г. липсват данни за процесния период от 24.10.2002 г. до 03.05.2004 г. В останалата ѝ част, жалбата на Р. Й. Т. срещу разпореждането от 01.04.2011 г. е определена като неоснователна. В тази част на жалбата административният орган е определил като спорен размера на стажа от втора категория, от която при отпускане на пенсията са зачетени 21 години, 7 месеца и 15 дни вместо претендираните от жалбоподателката 21 години, 7 месеца и 16 дни, като съобразно административния орган размерът от 1 ден се получава от дублирането на 04.11.1988 г., който е зачетен в трудова книжка № 538/10.11.1997 г. от институт «П.» и в трудова книжка № 538/05.01.1999 г. от [фирма]. Като е установило това обстоятелство, а именно двукратното зачитане на 04.11.1998 г. длъжностното лице по пенсионно осигуряване е намалило зачетения осигурителен стаж от институт «П.» с 1 ден, което се е отразило и върху общия размер на осигурителния стаж на жалбоподателката от втора категория, намалявайки го с 1 ден. Като спорен от страна на административния орган е

определен и размера на осигурителния стаж от трета категория, от която при отпускане на пенсията длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело 10 години, 10 месеца и 18 дни вместо претендираните от жалбоподателката 10 години, 10 месеца и 28 дни. В решението си административният орган е посочил, че за посочените периоди (01.07.1999 г. – 31.07.1999 г., 01.08.1999 г. – 15.09.1999 г., 16.09.1999 г. – 01.02.2000 г., 01.02.2000 г. – 10.11.2000 г., 01.05.2001 г. – 04.06.2001 г., 04.06.2001 г. – 20.05.2002 г., 20.05.2002 г. – 19.06.2002 г., 20.06.2002 г. – 20.10.2002 г., 24.10.2002 г. – 03.05.2004 г., 05.04.2004 г. – 01.06.2007 г., 01.06.2007 г. – 12.05.2009 г., 15.06.2009 г. – 17.11.2009 г., 10.02.2010 г. – 30.12.2010 г., за които е зачетен стаж от трета категория труд (с изключение на стажа, положен в [фирма], за който са зачетени календарно с 1 ден по-малко по трудова книжка № 19/29.07.2008 г.) са зачетени по представените от лицето при отпускане на пенсията документи, удостоверяващи осигурителния стаж, без корекции в определените от осигурителите размери. Видно от посоченото решение освен посочените периоди, по персоналният регистър на НОИ е бил зачетен периодът от 17.11.2009 г. до 09.02.2010 г. (1 месец и 11 дни), когато жалбоподателката е работила в «Т.-МПЗ» на 4-часов работен ден, поради което календарното време е наполовина намалено съгласно чл. 38, ал. 3, т. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. В посоченото решение административният орган е направил констатацията, че от данните в регистъра се установява, че съществуват периоди, през които лицето е работило в «Т. – МПЗ» и по втори или допълнителен договор.

Съобразявайки това обстоятелство е направен извода, че процесният случай не попада в обхвата на чл. 9, ал. 8 от КСО. Приел е, че посочената норма е неприложима, тъй като съгласно чл. 9, ал. 10 от КСО осигурителния стаж по неговите ал. 8 и ал. 9 се зачита само за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 от КСО, а пенсията на жалбоподателката е отпусната по § 4, ал. 1 от Преходните и заключителни на КСО, което изключва материалноправния режим на чл. 9, ал. 8 от КСО. С посоченото решение решаващият административен орган се е произнесъл и по повод претенцията на жалбоподателката за неточно определена начална дата на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст – 20.11.2010 г., като е определил същата като неоснователна. В изпълнение на посоченото решение е издадено разпореждане № [ЕГН]/02.12.2011 г., с което се изменя личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на лицето, като в същото е определен осигурителен доход на лицето в размер на 84110, 29 лв., с осигурителен стаж от II категория труд 21 години, 07 месеца и 15 дни, осигурителен стаж от III категория труд 10 години, 09 месеца и 08 дни или общ осигурителен стаж превърнат към III категория труд 37 години, 09 месеца и 19 дни, с начална дата на отпускане на пенсията от 20.11.2010 г. Разпореждането е издадено при съобразяване на фактическите обстоятелства, съдържащи се в посоченото разпореждане и предишното решение на решаващия административен орган, а именно решение № 565/21.11.2011 г., че с посоченото разпореждане е включен допълнителен осигурителен доход от 4419, 33 лв., включен при изчисляването на пенсията, с което общия осигурителен доход за периода 01.01.1997 г. – 08.02.2010 г., от който е изчислена пенсията на жалбоподателката с разпореждането от 02.12.2011 г. е в размер на 84110, 29 лв. Разпореждането от 02.12.2011 г. е било обжалвано от Р. Й. Т. пред решаващия административен органа – директора на С., който с определение № РО-184/26.03.2012 г. е оставил жалбата без разглеждане като недопустима и е прекратил производството. В мотивите си

административният орган е приел, че с решение № 565/21.11.2011 г. главният директор на С. се е произнесъл по въпросите относно началната дата на пенсията за осигурителен стаж и възраст, размерът на осигурителния стаж на лицето от II и III категория труд и размерът на осигурителния доход, от който е изчислена пенсията, като е приел, че същите са правилно и законосъобразно определени съгласно представените оригинални документи за осигурителен стаж и осигурителен доход, което решение не е било обжалвано от Р. Й. Т. и е влязло в сила. Посоченото определение е отменено с определение № 3286 от 18.07.2012 г., поставено по адм. д. № 3397/2012 г. на Административен съд София град, като преписката е върната на главния директор на С. за произнасянето по същество по жалбата на Р. Й. Т. срещу разпореждане № [ЕГН] от 02.12.2011 г. В изпълнение на това съдебно определение е постановено и решение № РО-644/28.09.2012 г., което е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция и с което е оставена без уважение жалбата на Р. Й. Т. срещу разпореждане № [ЕГН] от 02.12.2011 г. на ръководител «Пенсионно осигуряване» като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, подадена е от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е частично основателна, но по съображения, различни от изложените в жалбата, доколкото в жалбата се съдържат оплаквания, по-голямата част от които не са подкрепени с доказателства и оплаквания, които не са обосновани с наличието на каквото и да било противоречие с материалния закон. В тази връзка настоящата инстанция съобразява и обстоятелството, че от страна на жалбоподателя не са направени никакви доказателствени искания независимо от обстоятелството, че още с определението за насрочване на съдебното производство е указано, че на същия принадлежи доказателствената тежест да докаже фактите и обстоятелствата, на които основава своите възражения.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решение № РО-644/28.09.2012 г. на директора на С., с което е оставена без уважение като неоснователна подадената от Р. Й. Т. жалба вх. № ЖП-121 от 13.02.2012 г. срещу разпореждане № [ЕГН] от 02.12.2011 г. на ръководител „ПО”. Преди произнасянето си по съществото на спора настоящата инстанция отчита обстоятелството, че подадената жалба е допустима независимо от обстоятелството, че решение № 565/21.11.2011 г. на директора на С. е влязло в сила и не е било обжалвано от Р. Й. Т.. Изводите си настоящата инстанция прави с оглед на обстоятелството, че действително с посоченото решение решаващият административен орган се е произнесъл по оплакванията, съдържащи се в жалбата на Р. Й. Т. срещу разпореждане от 01.04.2011 г., които оплаквания в голямата им част са идентични с тези, съдържащи се в жалбата им срещу решението, което е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция и по които следва да се произнесе настоящата инстанция (включително началната дата на отпускането на пенсията за осигурителен стаж и възраст на лицето).

Изводите си за допустимост на жалбата, обаче настоящата инстанция съобразява с обстоятелството, че съгласно диспозитива на решение № 565/21.11.2011 г. решаващият административен орган отменя изцяло разпореждането на органа по пенсионно осигуряване от 01.04.2011 г. (следователно и включително относно

началната дата на определяне на пенсията за осигурителен стаж и възраст, което е едно от основните оплаквания на жалбоподателката), като по този начин съобразно диспозитива си постановеното решение е административен акт, който е бил изцяло благоприятен за жалбоподателя и не се поражда правната необходимост, а и възможност за неговото обжалване. Действително, в мотивите на решението се съдържат изводи относно законосъобразността на обжалваното разпореждане от 01.04.2011 г. (включително и по отношение на началната дата на определянето на пенсията за осигурителен стаж и възраст), но това не променя съдържанието на диспозитива на решението, с което изцяло е отменено разпореждането от 01.04.2011 г. В съответствие с изложеното, жалбата следва да се определи като допустима.

При съобразяване на представените доказателства и приложимата правна уредба, жалбата се определя като частично основателна.

Първото оплакване в жалбата е свързано с обстоятелството на началната дата на отпускане на пенсията, която според жалбоподателката следва да бъде 30.12.2010 г., а не както е определена в разпореждането 20.11.2010 г. Във връзка с това оплакване между страните не съществува спор по отношение на фактите и същите са правилно установени, както от органа по пенсионно осигуряване, така и от решаващия административен орган, издал обжалваното решение. От събраните по делото доказателства в тази връзка се установява (това е обстоятелство, по което страните не спорят), че осигуряването на жалбоподателката е било прекратено на 10.02.2010 г., от която дата лицето излиза от кръга на осигурените лица по смисъла на чл. 4 от КСО. От събраните по делото доказателства се установява също така (това е също обстоятелство, по което страните не спорят), че жалбоподателката е придобила правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на § 4, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на КСО от 20.11.2010 г., от която дата за нея са налице всички задължителни предпоставки за това право. В процесния случай с разпореждане от 01.04.2011 г. на Р. Й. Т. е била отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на § 4, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на КСО, съгласно който до 31 декември 2014 г., включително лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд и 15 години при условията на втора категория труд могат да се пенсионираат, ако са навършили 47 години за жените и 52 години за мъжете при първа категория труд и 52 години за жените и 57 години за мъжете при втора категория труд и ако имат сбор от възрастта на осигурителния стаж 94 за жените и 100 за мъжете.

Следователно, задължителните кумулативни предпоставки за придобиване правото на пенсия от жалбоподателката са навършена 52 годишна възраст, 15 години осигурителен стаж при условията на втора категория труд, какъвто тя има, сбор от възрастта и осигурителния стаж – 94 и прекратяване на осигуряването. От събраните по делото доказателства се установява, а и това е факт, по отношение на който страните не спорят, че 20.11.2010 г. е датата на която по отношение на жалбоподателката са изпълнени всички задължителни условия за придобиване на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е подала заявление за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст на 30.12.2010 г. (обстоятелство, по което страните също не спорят). Спорът по делото е правен и е свързан с отговора на въпроса дали при конкретната фактическа обстановка, пенсионният орган е следвало да отпусне пенсията за осигурителен стаж и възраст от датата, на която са изпълнени условията по [чл. 68, ал. 2 КСО](#), в случая от дата 20.11.2010 г., както е прието от административния орган, или от датата, посочена от лицето в подаденото от него заявление за отпускане на пенсия, която е по-късна от датата на която са изпълнени условията по [чл. 68, ал. 2 КСО](#), или в случая от датата 30.12.2010 г., както претендира жалбоподателката. Оплакването, съдържащо се в жалбата е неоснователно. В разпоредбата на [чл. 94, ал. 1 КСО](#), в приложимата за случая редакция преди изменението с ДВ, бр. 100/2011 г., в сила от 1.01.2012 г., е предвидено, че пенсиите се отпускат от датата на придобиване на правото, а за пенсиите за осигурителен стаж и възраст - от датата на прекратяване на осигуряването, ако заявлението с необходимите документи е подадено в 6-месечен срок от придобиване на правото, съответно от прекратяване на осигуряването; ако документите са подадени след изтичане на 6-месечния срок от придобиване на правото, съответно от прекратяване на осигуряването, пенсиите се отпускат от датата на подаването им. В случая правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст е придобито към 20.11.2010 г., когато за лицето са изпълнени всички условия по [чл. 68, ал. 2 КСО](#), в приложимата редакция преди изменението с ДВ, бр. 100/2010 г., в сила от 1.01.2011 г./ и по-конкретно лицето е навършило изискуемата по тази разпоредба възраст. Документите за пенсиониране са подадени на 30.12.2010 г., т. е. в рамките на 6-месечния срок, считано от датата на придобиване на правото, регламентиран в [чл. 94, ал. 1, изречение първо КСО](#). При тези обстоятелства, правилно пенсията е отпусната от датата, на която е придобито правото, като към тази дата е било прекратено и осигуряването. Не може да бъде възприето становището на жалбоподателя, че тя има право да избере датата, от която да се пенсионира. В [чл. 94, ал. 1 КСО](#) са регламентирани началните дати, от които се отпуска пенсията и за случаите като процесния, при които документите за пенсиониране са подадени в 6-месечен срок от датата на възникване на правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, е предвидено че пенсията се отпуска от датата на придобиване на правото, съответно от прекратяването на осигуряването. Поради това, че в случая придобиването на правото е с по-късна дата от прекратяването на осигуряването, то пенсията е отпусната от датата на придобиването на правото.

Неправилно е оплакването на жалбоподателя, че в случая началната дата на отпускане на пенсията следва да бъде определена като 30.12.2010 г. с оглед на обстоятелството, че молбата за отпускане на пенсията за осигурителен стаж и възраст била подадена след изтичането на 6 месеца от прекратяването на осигуряването (прекратяването на осигуряването е на 10.02.2010 г., а

подаването на молбата за отпускане на пенсия е на 30.12.2010 г.). Това оплакване на жалбоподателя не може да бъде споделено доколкото към момента на прекратяване на осигуряването, а именно 10.02.2010 г. по отношение на лицето не са били налице всички задължителни условия за придобиване на правото на пенсия (от събраните по делото доказателства се установява, а и това е обстоятелство, по което страните не спорят) е, че лицето е придобило правото на пенсия именно на датата 20.11.2010 г., тъй като към тази дата са изпълняват всички задължителни условия за придобиване на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на § 4, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на КСО. Към датата на прекратяване на осигуряването, а именно датата 10.02.2010 г. по отношение на лицето не са били налице тези условия и поради това за лицето изобщо не се е породила и възможността за подаване на заявление за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Поради това че в случая придобиването на правото е с по-късна дата от прекратяването на осигуряването, то пенсията е отпусната от датата на придобиването на правото. Поради това и оплакването на жалбоподателя в тази част се определя като неоснователно. Така направените изводи не се отричат по никакъв начин от съдържанието на писмо, изх. № 91-01-218/05.08.2010 г., тъй като в относимата им част, посочена като такава от жалбоподателя се коментират случаи, когато в срока по чл. 94, ал. 1 от КСО има повече от едно прекратяване на осигуряването и то след придобиване на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В жалбата се съдържа и оплакване, че поради неправилното определяне на началната дата на отпускане на пенсията за жалбоподателя е създадено и задължение за възстановяване на част от получено обезщетение за безработица. Парично обезщетение за безработица не може да бъде получавано от лице, на което е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, като в [чл. 54а, ал. 1, т. 2 КСО](#) изрично е предвидено като отрицателно условие за възникване на право на парично обезщетение за безработица лицето да няма отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст. Освен това в [чл. 54д, ал. 1, т. 3 КСО](#) (в приложимата редакция преди изменението с ДВ, бр. 100/2011 г.) е предвидено, че изплащането на паричното обезщетение за безработица се прекратява при отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, а съгласно [чл. 54е, ал. 3 КСО](#) изплатените парични обезщетения за безработица се възстановяват от лицата за периода, за който им е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст. Следователно на лицата не е предоставена възможност да избират дали да получават пенсия за осигурителен стаж и възраст или обезщетение за безработица, когато са подали заявление за пенсиониране в срока по [чл. 94, ал. 1, изр. първо АПК](#).

В жалбата се възразява и по отношение на неправилно определяне от страна на административния орган на размера на осигурителния доход на жалбоподателя, като същият е определен в размер на 84110, 29 лв., а според жалбоподателя следва да бъде в размер на 86 417, 07 лв., с предположението, че според

жалбоподателя разликата се получава от това, че не е бил взет предвид дохода за м. юли 1999 г. по чл. 222, ал. 1 от Кодекса на труда, записан в трудова книжка № 538/05.01.1999 г., стр. 26 в размер на 276, 90 лв., осигурителният доход за периода от 04.06.2001 г. до 20.05.2002 г. по представена осигурителна книжка за работата ѝ в „Ин тайм”, който е 1306, 50 лв., а не посочените 1280, 48 лв. и осигурителният доход за периода на работа в [фирма] от 24.10.2002 г. до 03.05.2004 г., който не е определен правилно от административния орган и следва да бъде в размер на 5489, 44 лв., а не както е определен в размер на 4419, 33 лв. Посочва се също така, че не е взет предвид и осигурителния доход по граждански договори, по които жалбоподателката е работила през 2007 г. и е представила договори и служебни бележки в размер на 2150 лв. Оплакванията на жалбоподателя са и по отношение на размера на осигурителния стаж от II и от III категория, който според жалбоподателя следва да се определи към 30.12.2010 г. в размер на 37 години, 11 месеца и 18 дни от III категория след превръщането му по реда на чл. 104 от КСО, вместо 37 години, 09 месеца и 19 дни от III категория, зачетени от пенсионния орган и възприети като правилни от решаващия административен орган. В тази ѝ част жалбата е частично основателна.

По отношение на неправилно определяне от страна на административния орган на размера на осигурителния доход на жалбоподателя, като същият е определен в размер на 84110, 29 лв., а според жалбоподателя следва да бъде в размер на 86 417, 07 лв., с предположението, че според жалбоподателя разликата се получава от това, че не е бил взет предвид дохода за м. юли 1999 г. по чл. 222, ал. 1 от Кодекса на труда, записан в трудова книжка № 538/05.01.1999 г., стр. 26 в размер на 276, 90 лв., осигурителният доход за периода от 04.06.2001 г. до 20.05.2002 г. по представена осигурителна книжка за работата ѝ в „Ин тайм”, който е 1306, 50 лв., а не посочените 1280, 48 лв. и осигурителният доход за периода на работа в [фирма] от 24.10.2002 г. до 03.05.2004 г., който не бил определен правилно от административния орган и следва да бъде в размер на 5489, 44 лв., а не както е определен в размер на 4419, 33 лв. Посочва се също така, че не е взет предвид и осигурителния доход по граждански договори, по които жалбоподателката е работила през 2007 г. и е представила договори и служебни бележки в размер на 2150 лв. При изясняването на поставените въпроси следва да се определи като правилно по принцип възражението на жалбоподателя, че начина на определяне на размера на осигурителния доход на жалбоподателя и начина на посочването му в представения доклад за брутното трудово възнаграждение или доход не позволява на жалбоподателя да определи по какъв начин е определен размера на осигурителния му доход и кои негови възнаграждения за процесния период не са били включени в осигурителния доход. Така от обжалваното решение и от разпореждането, както и от представения доклад за брутното трудово възнаграждение на жалбоподателя не става ясно дали в осигурителния доход на жалбоподателя е било включено обезщетението по чл. 222, ал. 1 от Кодекса на труда за м. юли 1999 г. – в тази

връзка изводите си в тази насока настоящата съдебна инстанция преви от изготвеното писмо до жалбоподателя, прието като доказателство по делото, в което се посочва, че обезщетението по чл. 222, ал. 1 от Кодекса на труда се зачита само за стаж, а не и за осигурителен доход. Действително, в съдебно заседание е дадено изричното изявление на процесуалния представител на жалбоподателя, че същият не желае назначаването на експертиза за изясняване на обстоятелствата по спора, но дори и същият да имаше изявлението за назначаване на експертиза, то изявлението на вещото лице не би могло да замести липсващи мотиви в посочената насока на административния орган. Предвид обстоятелството, че видно от представената по делото административна преписка това обезщетение по чл. 222, ал. 1 от Кодекса на труда е зачетено за трудов стаж, то следва да се даде отговор на въпроса дали същото следва да бъде зачетено и да се включи в осигурителния доход на жалбоподателя.

При съобразяване на приложимите правни норми настоящата инстанция приема, че неправилно административният орган не е включил обезщетението по чл. 222, ал. 1 от Кодекса на труда в осигурителния доход на лицето за посочения период. Изводите си за невключване на посоченото обезщетение в размера на осигурителния доход настоящата инстанция прави при съобразяване на съдържанието на писмото, съдържащо се в административната преписка и изготвено от административния орган до жалбоподателя. Съгласно чл. 6, ал. 13 от КСО М. съвет приема нормативен акт относно елементите на възнаграждението, върху които се правят осигурителни вноски. В този акт, който е Наредбата за елементите на възнаграждението, върху които се правят осигурителни вноски, в чл. 1, ал. 1, т. 7 изрично е посочено, че не се начисляват и внасят осигурителни вноски върху обезщетенията по чл. 200, 213, 214, чл. 216, ал. 1, т. 1 и т. 2, ал. 2 и ал. 3, чл. 220, чл. 221, чл. 222, ал. 2 и ал. 3, чл. 224, чл. 225, чл. 226, чл. 232, ал. 2 и ал. 3 и чл. 331 от Кодекса на труда, § 71 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за държавния служител и § 118 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Кодекса на труда. От посочената разпоредба следва извода, че въпросните дължими и изплатени суми не следва да бъдат включвани в осигурителния доход на лицето, който по дефиниция обхваща само такива доходи от трудова дейност, върху които се дължат осигурителни вноски. От изброяването на законовите основания за получаване на обезщетение, върху които не се дължат осигурителни вноски е видно, че сред тях не е включено това по чл. 222, ал. 1 от Кодекса на труда. От представените по делото доказателства се установява, че този доход на лицето в размер на 1 брутна заплата не е бил включен в осигурителния му доход, обстоятелство, което е незаконосъобразно и е основание за отмяна на решението и на разпореждането на органа по пенсионно осигуряване, тъй като това обстоятелство е такова, което вероятно ще се отрази на размера на пенсията.

Жалбоподателят възразява и по отношение на размера на осигурителния доход за периода на работа в [фирма] от 24.10.2002 г. до 03.05.2004 г., който не бил определен правилно от административния орган и следвало да бъде в размер на 5489, 44 лв., а не както е определен в размер на 4419, 33 лв. От обстоятелствата, изложени в жалбата и тези в съдебно заседание, доколкото никакви други доводи не са въведени в тази насока от процесуалния представител на жалбоподателя може да се направи извод, че посочената разлика, тази между определения размер от административния орган и тази, определена от жалбоподателя в жалбата се състои в обстоятелството, че според жалбоподателя при определяне на размера на осигурителния доход за този период административният орган не е съобразил и добавил и съответния процент за прослужено време. Оплакването на жалбоподателя в тази му част е неоснователно. От събраните по делото доказателства, включително и от обжалваното решение се установява начина на изчисляване на размера на осигурителния доход на жалбоподателя за посочения период, като се установява, че действително посоченият размер клас прослужено време не е взет предвид. Начинът, по който се определя размерът на пенсията за осигурителен стаж и възраст е регламентиран в чл. 70 от КСО, а доходът, от който се изчислява пенсията – в чл. 70 а от КСО. От анализа на тези общи законови разпоредби следва безспорен извод, че целият осигурителен доход, върху който са внесени, или дължими осигурителни вноски се отразява върху размера на пенсията, и точното му определяне е съществен момент от процеса на определяне размера на пенсията. Прилагането на правилата на задължителното пенсионно осигуряване и изплащането на пенсиите са уредени с Наредба за пенсиите и осигурителния стаж, приета с ПМС № 30/2000 г., съобразно с изискванията на чл. 106 от КСО. Съгласно чл. 40, ал. 2 , изр. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж осигурителният доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски, се установява с осигурителна книжка, с документ по утвърден образец и с данните по чл. 5, ал. 4 от КСО. По силата на ал. 3 на чл. 40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, издаденият документ задължително отразява данните от изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.

В случаите, когато изплащателните ведомости не са запазени, намира приложение ал. 5 на чл. 40, която дава възможност на осигурителите или на техните правоприменици, по изключение да издават удостоверения за осигурителен стаж или трудово възнаграждение или за осигурителен доход и въз основа на други автентични документи, щом те съдържат достатъчно данни за осигурителния стаж и за осигурителния доход. Не е предмет на настоящето производство дали трудовата книжка представлява документ, който по изключение на основание чл. 40, ал. 5 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж може да служи като доказателство за установяване на осигурителен доход. От представения като доказателство по спора констативен

протокол (видно от констативния протокол за извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма] за периода от 24.10.2002 г. до 03.05.2004 г. жалбоподателката е следвало да бъде осигурявана от осигурителя [фирма] за признатата ѝ по съдебен ред длъжност строителен инженер, за която минималният осигурителен доход за 2003 г. е 270 лв., а за 2004 г. 290 лв.). Решаващият административен орган, а и органа по пенсионно осигуряване е включил така определената сума в общия осигурителен доход и го е зачел при определяне размера на пенсията. Включването на този доход не е оспорено и не е предмет на делото. Спорен е въпросът следва ли да се включи в осигурителния доход за същия период и получавано от жалбоподателя допълнително възнаграждение за прослужено време (клас) и в какъв размер, каквато е претенцията на жалбоподателя, посочена в жалбата.

От събраните по делото доказателства е установено, че за процесния период липсват данни, по смисъла на чл. 40, ал. 5 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж за получавано от жалбоподателя допълнително възнаграждение за прослужено време. Твърдението на жалбоподателя, съдържащо се в жалбата в частта, с която е определило процента на дължимото допълнително възнаграждение и неговият размер почива изцяло на предположения и на логически заключения. Разпоредбите на чл. 40, ал. 2, 3 и 5 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж са императивни, от тях следва да се приеме, че осигурителният доход се установява само с документи, което игнорира като доказателства за получаване на такова възнаграждение предположения на жалбоподателя, а включително заключението на вещо лице, ако такова беше изслушано в производството пред настоящата инстанция. Аргумент в подкрепа на изискването за установяване на размера на осигурителния доход само с документи е и съдържанието на ал. 7 на чл. 40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, който установява специален материалноправен режим за определяне на осигурителния доход, при липса на писмени данни за това - размерът на пенсията се определя въз основа на минималната работна заплата, установена за страната, за съответния период. Но от нея следва извод, че при никакви обстоятелства размерът на осигурителния доход не може да бъде определен по начин, извън посочения в ал. 2, 3 и 5 на чл. 40. С оглед на този специален нормативен режим няма правна възможност установяването на отделни елементи от брутно трудово възнаграждение да се извърши чрез други способи, вкл. и чрез икономическа експертиза, която, на база получавано трудово възнаграждение да изчислява евентуално получавано такова за прослужено време. Предвид изложеното в тази ѝ част жалбата е неоснователна.

По отношение оплакването, съдържащо се в жалбата, че неправилно за периода 04.06.2001 г. до 20.05.2002 г. административният орган е зачел осигурителен доход на жалбоподателя в размер на 1280, 48 лв. за полагания от него труд в Ин тайм вместо осигурителен доход в размер на 1306, 50 лв. От събраните по делото доказателства, включително от съдържанието на обжалваното решение

и от приложените към него доклади не може да се направи извод какъв осигурителен доход е бил зачетен на жалбоподателя за процесния период. Това е обстоятелство, което пречатства възможността на настоящата съдебна инстанция да се произнесе по законосъобразността на обжалваното решение в тази му част поради липсата на мотиви, изложени от административния орган. Липсата на мотиви от административния орган не би могла да бъде заместена дори от заключение на вещо лице, ако в процесния случай беше назначена и изслушана съответната съдебна експертиза. Поради това решението на административния орган в тази му част следва да се определи като незаконосъобразно.

Като неоснователно се определя оплакването на жалбоподателя, че в обжалваното решение не е зачетен и осигурителен доход на лицето по граждански договори, по които е работило през 2007 г. – твърдението на жалбоподателя в тази част е, че не е отчетен осигурителен доход в размер на 2150 лв. От събраните по делото доказателства, включително и от мотивите, съдържащи се в обжалваното решение се установява, че посоченият осигурителен доход действително не е бил взет предвид от административния орган. По отношение на оплакването в тази му част страните нямат спор по отношение на фактите, като същите правилно са установени от административния орган. Изрично в решението на решаващия административен орган се посочва, че видно от данните в регистъра съществуват периоди, през които лицето е работило в „Т. – МПЗ” и по втори или допълнителен договор. В тази му част спорът между страните е правен и се обуславя от приложимостта или не на чл. 9, ал. 8 от КСО. Настоящата съдебна инстанция определя като правилни изводите на решаващия административен орган, че процесния случай не попада в обхвата на чл. 9, ал. 8 от КСО. Съгласно посочения текст се зачита за осигурителен стаж при пенсиониране, ако това е по-благоприятно за лицата, в съотношение 4 години за 5 години, от трета категория времето, през което лицата са работили по трудов договор при пълно работно време и по допълнителен или по втори трудов договор с дневно работно време не по-малко от 3 часа, са упражнявали трудова дейност като еднолични търговци, собственици или съдружници в търговски или в неперсонифицирани дружества, са упражнявали свободна професия и/или занаятчийска дейност. В случая, обаче посочената норма е неприложима, тъй като съгласно чл. 9, ал. 10 от КСО осигурителният стаж по неговите ал. 8 и ал. 9 се зачита само за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 от КСО. В процесния случай пенсията на жалбоподателката е отпусната по § 4, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на КСО, което несъмнено изключва материалноправния режим на чл. 9, ал. 8 от КСО.

Жалбоподателката определя като неправилно определен размера на осигурителния ѝ стаж от II и от III категория, който според нея следва да се определи към 30.12.2010 г. в размер на 37 години, 11 месеца и 18 дни от III категория след превръщането му по реда на чл. 104 от КСО, вместо 37 години,

09 месеца и 19 дни от III категория, зачетени от пенсионния орган с разпореждането от 02.12.2011 г. Същата оспорва и размера на стажа от II категория, от която при изчисляването на пенсията са зачетени 21 години, 7 месеца и 15 дни вместо претендираните от жалбоподателя 21 години, 7 месеца и 16 дни, като разликата която се претендира е от 1 ден. От събраните по делото доказателства се установява, че разликата от 1 ден действително се явява от дублирането на 04.11.1988 г., който е зачетен в трудова книжка № 538/10.11.1977 г. от институт „П.” и в трудова книжка № 538/05.01.1999 г. от [фирма]. Като е установило двукратното зачитане на 04.11.1988 г. длъжностното лице по пенсионно осигуряване правилно е намалило зачетения осигурителен стаж от институт „П.” с 1 ден, което несъмнено се отразява върху общия размер на осигурителния стаж на жалбоподателката от втора категория, като го намалява с 1 ден.

Жалбоподателката определя като неправилно определен размера на осигурителния ѝ стаж от II и от III категория, който според нея следва да се определи към 30.12.2010 г. в размер на 37 години, 11 месеца и 18 дни от III категория след превръщането му по реда на чл. 104 от КСО, вместо 37 години, 09 месеца и 19 дни от III категория, зачетени от пенсионния орган с разпореждането от 02.12.2011 г. Съобразно изложеното в жалбата разликата се получава предвид обстоятелството, че в трудова книжка № 19/29.06.2008 г. е посочено, че стажът на жалбоподателката от 01.06.2007 г. до 12.05.2009 г. е 1 година, 11 месеца и 12 дни, докато административният орган го определя като 1 година, 11 месеца и 11 дни. Оплакването е неоснователно, от събраните по делото доказателства се установява, че за периода 01.06.2007 г. – 12.05.2009 г. жалбоподателката е работила по трудово правоотношение в [фирма], като видно от посочения доклад за осигурителен стаж за периода 01.06.2007 г. – 31.12.2008 г. осигурителният стаж на жалбоподателката е 1 година, 7 месеца и 0 дни, а за периода 01.01.2009 г. – 12.05.2009 г. са четири месеца и 11 дни. Така направеното изчисление е вярно доколкото четирите месеца са определени от 01.01.2009 г. до 01.05.2009 г., включително, а останалите дни от 02.05.2009 г. до 12.05.2009 г. са точно 11 дни, а не 12. Предвид изложеното оплакването в тази му част е неоснователно.

Следващото оплакване е свързано с обстоятелството, че видно от изложеното в жалбата според жалбоподателя стажът ѝ в „Т.” за един от периодите, а именно от 13.05.2009 г. до 14.06.2009 г. е 32 дни и предвид факта, че е работила на 4 часов работен ден следвало да се зачетат наполовина – 16 дни, а не 9 дни. От събраните по делото доказателства, включително от решението на решаващия административен орган се установява, че за периода 12.05.2009 г. – 31.05.2009 г. на лицето е зачетен осигурителен стаж в размер на 0 години, 0 месеца и 9 дни за положен труд в „Т.”, зачетен по УП № 214/31.03.2010 г. на непълно работно време – 4 часа. Предвид и така установеното обстоятелство календарното време правилно е намалено наполовина съгласно чл. 38, ал. 3, т. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, като са зачетени 9 дни за

положения труд. От събраните по делото доказателства, включително от решението на решаващия административен орган не се установява на лицето да е зачетен осигурителен стаж за периода 01.06.2009 г. – 14.06.2009 г.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение може да отмени разпорежданията и да реши жалбите или исканията по същество.

Следователно, при издаването на обжалвания акт не са допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в по-голямата част от обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, издаден е от компетентен орган, но в противоречие с материалния закон в посочените по-горе части на обжалваното решение. Предвид обстоятелството, че незаконосъобразността на административния акт в отделни негови части се отразява изцяло на неговата законосъобразност, то същият следва да се отмени и преписката да се върне на административния орган за произнасяне и издаване на законосъобразен акт в съответствие със задължителните указания по прилагането и тълкуването на закона, дадени с настоящото решение.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски, изразяващи се в направени разходи за копиране на доказателства и представянето им като доказателства по делото. В тази връзка настоящата инстанция определя претенцията за разноски като неоснователна, доколкото същата е свързана само и единствено с представянето на доказателства по спора, с които жалбоподателят претендира доказването на благоприятни за него факти и обстоятелства.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган – органа по пенсионно осигуряване в С. за постановяване на ново решение при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ, вр. чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № РО 644/28.09.2012 г. на главния директор на С. и разпореждане № [ЕГН] от 02.12.2011 г. на ръководител „ПО” в С., като незаконосъобразно.

ВРЪЩА административната преписка, образувана по подадената жалба от Р. Й. Т., на компетентния административен орган - органа по пенсионно осигуряване в С. за постановяване на нов административен акт при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в

мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ